

øgede udgifter på andre områder, for det er aftalt, at enhver forbedring skal medgå til nedbringelse af statsgælden.

Venstre ønsker en mærkbar reduktion af skattetrykket og marginalsatten, og et lavere skattetryk kan nås, hvis de offentlige udgifter løbende lægger beslag på en faldende andel af produktionen. Den vej følges med finanslovaftalen, men der er et langt stykke vej til målet.

Regeringen har længe skjult sig bag argumentet om, at der ikke er flaskehalse i økonomien, og før de ses, vil man ikke gribe ind. Det er dog lykkedes for os og Det Konservative Folkeparti at få en række ændringer på arbejdsmarkedsområdet i forbindelse med forhandlingerne om finansloven.

Med tydelige flaskehalse er det derfor afgørende, at de aftalte ændringer mellem forligspartenerne efterleves fuldt og helt og gerne lidt til.

Jeg skal ikke skjule, at vi gerne havde set, at vi var kommet meget længere med hensyn til at sikre øget mobilitet på arbejdsmarkedet, så flere kan komme i beskæftigelse.

Og jeg vil gerne give det tilsagn, at det ikke skal skorte på støtte fra Venstre, når finansministeren kommer til den erkendelse, at yderligere stramninger er nødvendige.

Et af de udgiftsområder, som det viser sig overordentlig vanskeligt at styre, er det sociale område. I dag lever omkring 1.843.000 danskere af overførselsindkomster. Det er 154.000 mere end for 2 år siden, og i denne periode er der kun kommet 2.000 folkepensionister mere til. Så væksten skyldes ikke, at Danmark er blevet ældre. Det er derfor et ganske alvorligt problem, at på samme tid som vi har højkonjunktur, oplever vi, at flere og flere kommer på overførselsindkomst, mens ledigheden kun falder marginalt.

Ikke mindre end 44 pct. af den voksne danske befolkning lever nu på passive ydelser. Hvis vi regner personer på orlov og personer på kommunal aktivering med, er der reelt flere ledige nu end nogen sinde tidligere.

Men nu er det ikke bare Folketinget, der har et ansvar. Jeg skal ikke blande mig i de forskellige krav, som faglige grupper og arbejdsmarkedets parter stiller i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, men jeg vil nu godt beskæftige mig med konsekvenserne. Det vil jeg gøre med udgangspunkt i vismændenes oplæg til Det Økonomiske Råd for december 1994.

Spørgsmålet er blandt andet: Hvad forstår man ved ordet solidaritet?

Det, vismændene fortæller, er, at man godt

kan forlange lønfremgang, også en lønfremgang, der er en reallønsfremgang, men det har sin pris. Vismændene viser i deres redegørelse, at reallønsstigninger på 1½ pct. pr. år i 1995 og 1996 vil medføre tab af 40.000 arbejdspladser sammenlignet med en situation uden reallønsstigninger. Forlanger man høje pengelønsstigninger, så forlanger man samtidig flere unødvendigt ledige. Derfor er den højeste grad af solidaritet med de ledige, at man afstår fra generelle krav om lønstigninger.

Det er gennemgående for den manglende solidaritet omkring den offentlige økonomi, at vi har et formyndersamfund, hvor alle skal aflevere en væsentlig del af deres indkomst og til gengæld skal være afhængige af tilskud på de områder, hvor politikerne har bestemt tilskuddene.

Vi ønsker et samfund med større frihed, hvor mange flere kan klare sig selv, og hvor folk får lov til at vælge og til at betale mere selv. Der er brug for et opgør med det socialdemokratiske omfordelingscirkus, som vi har i Danmark, et system, der alene sikrer, at alle bliver umyndiggjort.

Men det er tankevækkende, at vi i Venstre til tider bliver beskyldt for at være ideologer, når det netop er os, der er fordomsfri. Vi har ikke en forudfattet mening om, hvad borgerne skal vælge. Vi har derimod tillid til, at den enkelte borger selv bedst ved, hvad der tjener ham eller hende. Det er så vort ansvar at sikre reel mulighed for frit valg, hvad enten det drejer sig om skole, fritid, sundhed eller ældreomsorg. Derfor ønsker vi en offentlig sektor, der er effektiv og velfungerende, og som reguleres efter markedsøkonomiske principper, hvor den offentlige støtte altid følger borgerens frie valg.

I debatten i går kom vi ind på begrebet grønne afgifter, og det skyldes jo, at regeringen har fremlagt en rapport om grønne afgifter og erhvervene. Den rapport viser med al tydelighed, hvorfor vi i Venstre med god grund er meget kritisk indstillet over for de tanker, som regeringen gør sig om en altomfattende omfordeling af afgifter og tilskud.

Det er indlysende for enhver, at en stor del af forureningen ikke respekterer landegrænser. Forureningen skal derfor så vidt muligt bekæmpes gennem internationalt samarbejde. Det er samtidig nødvendigt at sikre virksomhedernes konkurrenceevne på tværs af landegrænser ved fælles regler, så blandt andet dansk konkurrenceevne og beskæftigelse ikke lider unødigt skade.